

og være paa det rene med, hvad man indfører.

Kritikken over 8 Timers Arbejdsdagen stammer for en stor Del fra de Mennesker indenfor de paagældende Etater, der i Aarevis har kendt en 8 Timers Arbejdsdag. Jeg har haft Lejlighed til at tale med mange af mine Kolleger indenfor Statsbanerne og med dem, der i flere Aar har kendt 8 Timers Arbejdsdagen. De har først rejst Indvendinger imod den, da den kom det saakaldte underordnede Personale ved Etaterne til gode; saa benyttede de Lejligheden til at binde ærede Medlemmer af dette Ting en hel Del Historier paa Ærmet, Ting, som ikke kan staa for en nærmere Prøvelse. Det er ganske interessant at høre, at nu er det Ledvogterne ved de danske Statsbaner, der skal holde for. I „Nationaltidende“ skrives der en hel Spidsartikkel paa halvanden Spalte med Overskriften „Bommanden“, og Bladet kommer med et ganske uberettiget Angreb paa Ledvogterstanden. Det er et konservativt Blad, og det siger, at man skal udnytte Arbejdskraften i Tjenestetiden i størst mulig Udstrækning. Det er Tjenestemændene ogsaa Tilhængere af, men det er ganske interessant at se, hvorledes et æret Medlem for det konservative Folkeparti, Hr. Pürschel, forleden Dag talte om Affolkningen indenfor Militæretaten. Han sagde: Det er nemlig saaledes, at en hel Del af Underofficererne og Officererne tager deres Afsked, og saa bliver der mere Arbejde tilbage for de militære Personer, der bliver indenfor Etaten. Jeg tror nu ikke, at Arbejdet er saa stort, at disse Folk vil segne under Byrden. Det ærede Medlem lagde en Betragtning til Grund, som er fuldstændig stridende imod andre af hans egne Partifællers Anskuelser, idet han sagde: „Det er nemlig saaledes, at de tilbageblevne maa udføre det fulde Arbejde, og at dette, at deres Tid tages saa meget stærkere, betyder ringere Adgang til at skaffe sig en Biindtægt“. Det er et Argument, som fuldstændig gaar imod det, som andre Talere fra det samme Parti har gjort gældende. De taler om, at Statsbanetjenestemændenes Arbejdskraft skal tages i fuldt Brug i Tjenestetiden, og det er rigtigt; man skylder den Etat, man tjener, at man yder den sin Arbejdskraft. Vi holder ikke paa 8 Timers Arbejdsdagen, for at Tjenestemændene skal gaa ud og skaffe sig Biindtægter ved at konkurrere med i andre Erhverv. Vi opfatter 8 Timers Arbejdsdagen som et kulturelt Gode, for at Menneskene i deres Fritid kan udvide deres Horisont og paa andre Maader faa noget ud af Livet.

Det ærede Medlem fra Roskilde Hr. J. A. Hansen fremsatte en meget stærk Kritik af Statsbanerne, deres Ledelse og Administration. Der kan maaske der være adskillige Ting at rette; i saa store Institutioner er ikke alting, som det bør være. Men det ærede Medlem kom med et Fantasiprodukt, og det var Ledvogterne og 8 Timers Arbejdsdagen. Paa dette Omraade skød det ærede Medlem fuldstændig over Maalet. Jeg skal senere komme med en Redegørelse for Ledvogternes Tjenestetid og Arbejdsforhold i det hele. Vil man imidlertid nu beregne, hvad 8 Timers Arbejdsdagen har kostet i Penge, maa man først se paa, hvorledes Forholdet var ved Statsbanerne, før man fik den 8 Timers Arbejdsdag, og hvorledes Tjenesteforholdene i det hele taget var, og saa skal ærede Medlemmer huske paa, at indtil for et Aars Tid siden kendte Statsbanernes Tjenestemænd kun en Fridag hver 14de Dag. De havde ikke som alle andre Mennesker i Samfundet en Fridag om Ugen, og de kendte i langt mindre Udstrækning til Helligdagsfrihed, thi naar det er Helligdag og andre Mennesker har fri, har Jernbanepersonalet netop et stærkt forøget Arbejde. Det er der heller ikke noget at sige til; det er vor ganske simple Pligt at være til Tjeneste for Befolkningen paa de Tider og Tidspunkter, hvor der er Brug for vore Kræfter. Vi har, som sagt, i over 20 Aar arbejdet for at faa en ugentlig Fridag anerkendt, og først for ganske nylig er det sket. Naar man nu vil beregne Udgifterne ved 8 Timers Arbejdsdagen, skal man ogsaa tage i Betragtning, hvor lang Arbejdstiden var, før man fik den 8 Timers Arbejdsdag. Tjenestemændene og specielt Tjenestemændene ved Statsbanerne har under Krigen gjort et stort Arbejde, og gjort det under vanskelige Forhold, og dette er ogsaa anerkendt af den forrige Trafikminister og fra Administrationens Side. Jeg skal blot pege paa et Par Skrivelser, der den 25. April og den 3. Maj 1916 er sendt til Rigsdagens Finansudvalg; jeg skal med den højtærede Formands Tilslættelse ganske kort citere nogle enkelte Stykker af disse Skrivelser. Det hedder i en Indberetning fra Generaldirektøren for Statsbanerne: „Aaret 1915 har været ganske overordentlig anstrengende for Personalet, som man har søgt at komme til Hjælp ved Antagelse af Hjelpearbejdere og løse Ekstrafolk, ligesom der til Uddannelse er antaget et ikke ringe Antal Elever. Men de sidstnævnte bliver først helt brugbare efter endt Uddannelse, der tager